

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 25/06
11.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić, Spomenke Zarić, Slađane Nakić-Momirović i Nikole Stanojevića, članova veća, u parnici tužioca AA koga zastupa AB advokat, protiv tužene Republike Srbije - MUP, SUP-a Vranje - OUP Vladičin Han, koju zastupa Republički javni pravobranilac, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.678/05 od 30.3.2005. godine, u sednici održanoj dana 11.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

I. ODBIJA SE revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.678/05 od 30.3.2005. godine u pogledu odluke o isplati glavnog potraživanja u iznosu od 584.853,32 dinara.

II. UKIDAJU SE u preostalom delu presuda Okružnog suda u Vranju Gž.678/05 od 30.3.2005. godine i presuda Opštinskog suda u Vladičinom Hanu P.191/04 od 10.12.2004. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Vranju Gž.678/05 od 30.3.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužene i potvrđena presuda Opštinskog suda u Vladičinom Hanu P.191/04 od 10.12.2004. godine kojom je obavezana tužena da tužiocu naknadi štetu u iznosu od 1.099.905,67 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 1.7.2004. godine do isplate, i naknadi mu troškove postupka u iznosu od 110.669,00 dinara.

Protiv ove pravosnažne drutostepene presude tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 386. Zakona o parničnom postupku (ZPP) koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. i 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", br.125/04) i našao da je revizija delimično osnovana.

U postupku, u pogledu odluke o osnovu tužbenog zahteva i obaveze tužene da tužiocu naknadi štetu zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa u visini izgubljene zarade od 584.853,32 dinara nema bitnih povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju reviziji sud pazi po službenoj dužnosti i člana 345. stav 2. tačka 14. i člana 354. stav 1. u vezi člana 375. stav 1. ZPP na koje u reviziji ukazuje tužena. Nižestepene presude u ovom delu sadrže jasne razloge o odlučnim činjenicama, a drugostepeni sud je ocenio sve žalbene navode od odlučnog značaja i označio razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužiocu je nazakonito prestao radni odnos kod tužene, a odluka o izrečenoj disciplinskoj meri prestanka radnog odnosa poništena je pravosnažnom presudom Opštinskog suda u Vladičinom Hanu P.293/02 od 19.5.2003. godine.

Tužilac je bio van radnog odnosa krivicom tužene prvo zbog suspenzije (od 7.10.1998. godine do 26.11.1998. godine), a potom zbog izrečene disciplinske mere do 25.10.2004. godine. U ovom periodu nije imao mogućnosti da se zaposli i nije radio kod drugog poslodavca. Prema obračunu koji je dostavila tužena i veštačenjem je utvrđeno da je izgubljena zarada tužioca u navedenom periodu 594.853,32 dinara, da obračunata zatezna kamata na ovaj iznos do veštačenja predstavlja iznos od 515.052,35 dinara ili ukupno 1.099.905,67 dinara. Tužbu za naknadu štete zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa tužilac je podneo 4.2.2004. godine.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su obavezali tuženu da tužiocu naknadi materijalnu štetu zbog nezakonitog otkaza u visini izgubljene zarade koju tužilac nije ostvario krivicom tužene, u smislu člana 106. stav 5. Zakona o radnim odnosima ("Službeni glasnik RS", br.55/96, 28/01, 43/01) u vezi člana 96. i 108. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS", br.70/01) i člana 154. i 155. Zakona o obligacionim odnosima (ZOO) i da za umanjenje naknade ove štete nisu ispunjeni uslovi iz člana 108. stav 3. navedenog Zakona o radu iz člana 192. ZOO.

Razlozi koji su u pogledu ovog dela pobijane odluke dali nižestepeni sudovi u svemu prihvata i Vrhovni sud, a navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Iz iznetih razloga Vrhovni sud je na osnovu člana 393. ZPP odlučio kao u izreci pod I.

Međutim, revizijom tužene se osnovano ukazuje da su nižestepeni sudovi odlučujući o visini naknade ove štete

zbog pogrešne primene materijalnog prava činjenično stanje nepotpuno utvrdili.

Nižestepeni sudovi su u ukupan iznos štete zbog izgubljene zarade uračunali i sporedna traženja - obračunatu kamatu dospelu do dana veštačenja, a propustili da utvrde dospelost svakog pojedinačnog iznosa izgubljene zarade koju tužilac nije ostvario u periodu od 7.10.1998. godine do 25.10.2004. godine i da od dospelosti svakog od ovih iznosa tužiocu dosude zateznu kamatu do isplate, saglasno odredbama člana 277. ZOO u vezi člana 1. Zakona o visini stope zatezne kamate, već su zateznu kamatu obračunali do dana veštačenja i pripisali je glavnom potraživanju a potom na ceo utvrđeni iznos ponovo dosudili tužiocu zateznu kamatu od 1.7.2004. godine do isplate.

Kako je zbog pogrešne primene materijalnog prava izostalo utvrđenje odlučnih činjenica u pogledu dospelosti potraživanja naknade ove štete izgubljene zarade tužioca, Vrhovni sud je ukinuo nižestepene odluke u preostalom delu zahteva za isplatu obračunate i pripisane zatezne kamate i zatezne kamate koja teče na ovo potraživanje do isplate na osnovu člana 395. stav 2. ZPP i odlučio kao u izreci pod II.

U ponovnom postupku prvostepeni sud će otkloniti rečene nedostatke, u izloženom smislu upotpuniti činjenično stanje i doneti zakonitu i pravilnu odluku.

Predsednik veća-sudija,

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd